

אין מונופול
השוואה זאת הוכיח
הנשיא רגן הכניף.

יתכן כי מנחם בגין הוא הקורבן האחרון של השוואה. הוא מדבר עליה בלי הרף. אין הוא מסוגל לדבר על כל בעייה אקטואלית, מי בלי לשבץ אותה בזיכרונות השוואה.

כך הישווה את עצמו למצביאי בעלות הברית, המשמידים את ברי לין כדי להרוג את אדולף היטלר, וביקש להסביר בכך את אורגיית ההרס וההרס בביירות המערבית. את אשף הוא נוהג דרך קבע ליישווה לשוואה, ואת יאסר ערפאת להיטלר.

רבים בישראל התנגדו לשימוש אקטואלי זה בפרשה שהיא יחידה במינה וחד-פעמית בהיסטוריה ה-עולמית והיהודית. הם ראו בכך וולגאריזציה של השוואה, וחילול זכר קדושה.

אך תהיה לשימוש זה גם תוצאה אחרת. בגין לא נשאר בעל-המוני-פולין על זיכרונות השוואה. כלי תיקשורת רבים בעולם, ואף בישרי עממה, החלו משווים את הש-מדת הורמאכט הגרמני בערים כמו ור-רשה, רוטרדם וקוואנטר. השי-מוש במילים "רצח עם", "מחנות" ו"שואה" ו"השטות נאצית" הפך שיי-גתי — כשהוא מכוון נגד פעולות מנחם בגין ואריאל שרון דווקא.

הוולקוסט ברעדי. השבוע התקמה שיטה זו בבגין אישית. בי-שיחת הטלפון הזועמת, שבה שפך הנשיא רוג'ר רגן את חמתו על מנחם בגין, בשל הפצצת-הזוועה של ביירות ביום המשי האחרון (ראה עמוד 6) השתמש המנהיג ה-אמריקאי בפעם הראשונה במילה "שוואה" נגד ישראל. הוא אמר כי בבירות נערך "הוולקוסט" — הי-מילה המקובלת עתה בשפה האנג-לית.

לית לתיאור השמדתם של היהודים בידו הנאצים*. בגין נרעש ונגרש, ורק העובדה כי האיש שהחזיק בשופרת בצד השני של הקו היה נשיא ארצות הברית, מנעה בעדו מלהתפרץ כי דרכו. הוא התאפק, אך הביע את התמרמרותו לאחר מכן באוזני כל מי שהיה מוכן להקשיב. אך את האשמה יכול היה להטיל רק על עצמו: מי שהתחיל בפרשת השוואה לפרוטות פוליטיות, אינו יכול להתלונן על כך שגם זולתו נוהג כך. אין מונופול על השוואה.

* מקור המילה הוא יווני: הור-לוס — שטם, קאוסטון — שריפה.

בעל הבית

מפניו "ארץ" חוסמים את בניסתו של יהודי רתי לבית הנתיבות כנוד לא עוד יפניש

רת
חזית חדשה

כפעם הראשונה עימה
מזה העסקנים הדתיים
יריב הנהגה עדי קומוני

במשך כל 34 שנות הכפייה ה-דתית הגוברת בישראל, נהגו הע-סקנים הדתיים בוהירות רבה. הם לא הטילו על הציבור גזירות מבי-לי לפתוח לו דלת אחורית. כאשר אסרו את אכילת בשרי החזיר, איפשרו גידול חזירים בי-איוורים "גוצריים" בארץ, משם הגיע הבשר לכל דורש. הם אסרו תחבורה "ציבורית" בשבתות, אך הניחו לכל לנסוע בי-מוניות שרות, שטיפקו את אותו הצורך.

הם אסרו גישוואית ערוכת, נשואי כהן-גרושה ועוד — אך נתנו אפי-שרויות רבות להתחתן בחו"ל לה-תחתן בדואר, להתחתן בטקסים פ-רטיים ועלידי חזונים מישפטיים.

לצד בתייהספר הדתיים קיימים כתייספר המתחזים, לפחות, כבי-תייספר חילוניים.

הם נהגו גם בתבונה מבחינה א-חרת: מעולם לא גזרו-גזירה ש-פגעה בשיכבה מוגדרת ומסוימת, שיש לה היכולת להשיב מילחמה ש-ערה.

פסוליה-היתרון הם מעטים ומי-פוזרים, ולא יכלו להתלכד לכוח. אוכלייהחזיר לא היו מוכנים ל-עלות על הבריקאדות, והוא הדין לנופשישבת. שהיו מוכנים לשלם מחיר גבוה יותר לנסיעות במוניות-שרות.

המתים לא יכלו להתנגד לקב-רתם בידו חברת קדישא.

התוצאה: רק אנשים בעלייעק-רונות לחמו בכפייה הדתית, ללא מוטיבציה של אינטרס אישי.

קו אדום. אך התיאבון גבר עם הזלילה, ועתה מאיימים העסקנים של אגודתישראל, שיכורי הכוח והניצחון, על פתלחמם של עובי-דים.

זהו החידוש הגדול של פרשת אל-על. המזימה לסגור את חברת התעופה הלאומית בשבתות, בכוח הסכם קואליציוני טרף-פוגעת בי-מישרין בפרנסתם של אלפי עובי-דים.

עובדים אלה הבינו לפתע כי ה-מילחמה בכפייה הדתית אינה עניין מופשט ליפנינפש. אלא מילחמה ממשית על קיומם ופרנסתם. הם יצאו למילחמה בשיטות שהארץ לא ראתה עדיו כדוגמתן. הם מצעו השבוע, בהפגנה הסרת-תקדים ו-רוויית-שינאה (ראה יומן אישי) את כניסתם של אנשים בעלי חזות די-תית לבית-הנתיבות של נמליהת-עופה. לאחר מכן יצאו לערוך הפ-גנתיפיקינק בכביש רמות, שם רגוי-לים לסקול את הנוסעים החילוני-נניים בשבתות ובחגים, לפי כל ה-סימנים, וזהי רק ההתחלה.

אם לא יבינו העסקנים הדתיים כי הם עברו את הקו האדום, יתכן מאוד כי הארץ עומדת לפני מילח-מתידת שהשותפות ה-היסטורית של מפא"י והמיפלגות הדתיות מנעו אותה במשך דור.

צה"ל
החרם הכלכלי

האם מותר לשילטונות
הצבא להטיח חרם כלכלי
על עסק פרטי, בני
זנמק ומדי להסביר?

מחמד נאצר יונס מכפר טורעאן שבגליל, נדהם כאשר הביאו החייר-לים שני שלטים גדולים ומאירי-עיניים, והציבו אותם בפתח המיר-סעדה ובפתח תחנת-הדלק שביר-שותה, ליד צומת גולני שבגליל. על השלטים נאמר: "מחוק לתהום לחיילי צה"ל."

השלטים הוצבו שם ב-1.6.1982, כאשר התחילה מילחמת-הלבנון. הם נמצאים שם עד היום, במקום הוצבו שוטרים צבאיים שדאגו להרחיק מתחנת-הדלק ומן המיסעדה את ה-חיילים שהי רוגילים לטעור בה.

ליונס, שהוא גם ראש-המועצה המקומית בכפר טורעאן, לא ניתן שום הסבר לבעד הפיתאומי שנקי-טו נגדו שילטונות צה"ל. כל נסר-יונותיו לברר מהי הסיבה לכך עלו בתוהו.

נגד יונס לא הוגשה שום תביעה, ולא נפתח נגדו הליך מישפטי. הוא החליט שלא לשתוק, ופנה לעורך-הידן אמנון זיכרונני.

הפרקליט התליאביני פנה במי-כתב אל הפרקליט הצבאי הראשי, תתיאלוף דב שפי. הטענה העיקי-

רית במיכתב: צה"ל אינו רשאי להטיל חרם כלכלי על אזרח ישי-ראלי.

כותב זיכרונני:

דומני שאין סמכות לשילטונות הצבא להטיל על מרשי "חרם כלי-כלי" או לנקוט נגדו בצעדים שי-מטרתם היא פגיעה מכוונת בפר-נסתו, ומובן שבהקשר זה צריך ל-ציין שאין סמכות לשילטונות ה-צבא להציב שלטים בכניסה לעיסקו של יונס או למנוע מחיילי צה"ל את הכניסה לעיסקו.

שילטונות הצבא אינם רשאים להורות לחיילי צה"ל היכן יסעו בזמנם החופשי או ירכשו דלק ל-מכוניותיהם הפרטיות.

לא שמעתי על קיומה של רשי-מה שחורה או רשימת פסולים למ-כירת מזון או דלק, שהוצאה על-ידי הגורמים המוסמכים בצה"ל, או רשימה אחרת המיועדת לחיי-לי צה"ל והמפרטת בתייעסק פסור-לים. והדברים מובנים, שהרי הכל שווים לפני החוק, ואין עונשים א-לא מן הדין לפי כללים הקבועים בחוק העונשים, ולא עלידי מעי-שים שרירותיים של הרשות השיל-טונית.

צנזורה בלבנון

צה"ל כבר מתחיל לנהוג
כלבנון כצבא-כיבוש דבר
דבר — ובכזה זה הטבת
צנזורה על העיתונות
במדינה השכנה.

התמונה היתה מדהימה: חיילי צה"ל, בפיקודו של קצין בריא-בשר, התחילו לאסוף מן הדוכנים בכירות עיתון לבנוני.

בעלי הדוכנים היו גדהמים יור-תר, אילו ידעו את זהותו של ה-קצין: היה זה אלי בוגל, עסקן ותיק של מפ"ם. בוגל נתקל בני-תון הנוצליימארונני לה רוויי (ה-התעוררות) בקאריקאטורה שהיו בה, לדעתו, סממנים אנטי-שמיים. הוא החליט לנקוט ביוזמה פרטית, אסף כמה חיילים, וניגש להחרים את גליונות העיתון מן הדוכנים. כשסיים מלאכה זאת, התלוו אליו החיילים בדרכו אל מערכת-העיתון. הוא אסף שם את העורכים והזוהיר אותם, לבל יעזו לפרסם קאריקאטור-רות נוספות מסוג זה.